

Ihmeipawat

Aamupalalla

”HERÄÄ!”, huusi kettu puun juurella. ”HERÄÄ JO!”

Saara istui puun oksalla tammenterho kypälissään. Hän oli kiivennyt hädissään puuhun kettua pakoon ja huohotti nyt lehvistön suojassa sydän pamppaillen helpottuneena siitä, että oli vihdoin turvassa. Mutta... Nyt kettu puhui? Pörröinen häntä huiskien Saara kurkisti korvat luimussa alas.

”Herää nyt! Myöhästyit koulusta!”, kettu huhuili, nyt jo lempeämmällä äänellä. Äidin äänellä, itse asiassa.

Juuri, kun Saara oli upottamassa terävät oravanhampaansa mehevään tammenterhoon, hän heräsi. Äiti ravisteli häntä hereille.

Saara oli nukkunut pommiin ja nyt oli jo kauhea kiire. Sängynlämpöisenä ja tukka pörrössä Saara hotki murojaan niin, että lautanen kolisi ja maito roiskui. Parin minuutin päästä pitäisi lähteä jo kouluun, ellei halunnut juosta koko matkaa.

Saara kääntyi kurottamaan kohti maitolasia - ja huitaisi epähuomiossa samalla koko maitotölkin kumoon! Saara yritti

olla nopea ja hypätä pois alta, mutta turhaan. Tölkki oli melkein täynnä ja maito levisi kaikkialle - syliin, lattialle, pöydälle...

Voih.. Housut liimautuivat kiinni reisiin ja paita napaan. Kun Saara nousi seisomaan, maito valui lahkeita pitkin sukkiin ja tირisi varpaiden välissä. Ällöä.

Eiliset mainoslehdet peittyivät tulvan alle ja Saara katseli, miten vielä avaamaton sähkölasku lipui valkean virran mukana hiljalleen kohti pöydän reunaa ja siitä putouksena alas lattialle, leivänmuruvanan seuratessa perässä. Pöydällä ollut sanomalehti muuttui hetkessä kasaksi märkää hyhmää. Matematiikan vihkon Saara onnistui sentään pelastamaan varmalta tuholta, mutta se oli laiha lohtu.

Äiti kuuli melun yläkertaan asti.

”Saara, mitä tapahtui? Saara?”, hän huhuili.

”Ei mitään äiti, kaikki hyvin!”, Saara huusi hätäisesti.

”Oletko jo valmis?”

”liihan kohta...”

”Pidähän kiirettä!”, äiti hoputti.

Voi ei! Sotku oli kauhea. Pöytä ja lattia lainehtivat valkoisina ja maitoroiskeita valui ympäri seiniä ja ikkunaa - jopa jääkaapin ovesta norui muutama pisara. Saara yritti siivota maitoa paperilla, mutta se tuntui vain levittävän sotkua ympäriinsä. Apua! Paikat OLI SAATAVA siivottua ennenkuin äiti tai isä huomaisivat.

Saara katsoi sotkua... keskittyi... ja käytti mielikuvitustaan. Saaran ripset alkoivat kasvaa. Ne venyivät ja tuuhenivat yhä kiivaammin, kunnes ne lopulta olivat kuin kaksi valtavaa viuhkaa.

Saara alkoi räpyttää silmiään. Ensin hitaasti... Sitten yhä nopeammin... Harjakset läiskivät valtavalla voimalla, saaden aamuauringossa kelluvat pölyhiukkaset hätäntymään. Astiat lentelivät, kattolamput tempoivat ripustuksissaan ja villakoirat juoksivat lenkkiä ympäri olohuonetta.

Maidon pinta alkoi elää. Saara räpytti yhä vain hurjemmin. Tuuli ujelsi nurkissa ja roiskepisarat juoksivat seinää pitkin. Maitolammikot pakenivat ilmavirran voimasta.

Kuin jättimäinen puhallin, Saaran aikaansaama tuuli alkoi nopeasti kuivattaa levinnyttä maitoa. Puhurin voimasta seinään liimautuneet märät postit irtoilivat raksahdellen ja leijailivat kuivina lattialle. Lehden sivut lepattivat tuulessa. Sähkölasku lensi muutaman kunniakierroksen lampun ympärillä, ennenkuin laskeutui pehmeästi takaisin pöydälle.

Eikä aikaakaan, kun pöytä ja lattia olivat kuin vastapestyt, eikä vahingosta ollut tietoakaan - vaatteetkin olivat kuivat. Saara taitteli sanomalehden takaisin pöydälle postipinon päälimmäiseksi juuri, kun äiti ehti keittiöön.

”Mitä täällä tapahtuu? Mikä meteli se oli?”, äiti kysyi.

”En tiedä”, Saara vastasi viattomasti, korjatessaan murokulhon tiskialtaaseen.

”Jos olet syönyt, niin kiireesti vaatteet päälle ja kouluun, myöhästyit kohta!”, Äiti hoputti.

”Joo, joo”

Saara juoksi eteiseen vetämään takkia päälle. Hän nappasi repun selkäänsä juuri kun keittiöstä kuului äidin ääni:

”Miksi katosta tippuu maitoa?”

”En mä vaan tiedä! Mä meen nyt, moikka!” Saara huikkasi ja painoi kiireesti oven kiinni jälkeensä.

